

And I'd give up forever to touch you ... cause I know that you feel me somehow
You're the closest to heaven that I'll ever be ... and I don't want to go home right now

Večno nekdo

5. del literarne zgodbe o nasilju in ljubezni

**Večno nekdo je zgodba o mladostnici, ki živi ob
z alkoholom zasvojeni materi in nasilnim očimom.
Vse dokler enkrat ne izgubi razuma in očima ubije...**

Nisem imela niti najmanjšega pojma, kaj naj storim, pa vendarle sem že v tistem trenutku slutila, kaj se bo zgodilo. Vsa situacija mi je postala kristalno jasna. Poznala sem jo bolje kot sebe. Vedela sem, da je dejansko sposobna to narediti. Da me je sposobna uničiti. Pa ne zavestno. Ampak preveč je trpela. Trpela kot sem sama. In trpljenje povzroča bes. Jezo. Sovrašтво. In če bi me prijavila, me ne bi zato, ker me ne bi ljubila. Ali ker bi me sovražila. Prijavila bi me v trenutku besa, ki bi ga kasneje tudi sama obžalovala. In v meni se je sprožil nagon po samoohranitvi, zaradi katerega sem lahko razmišljala tako, kot še nikoli doslej. Nekdo mora umreti ... ali ona ... ali jaz.

Čeprav, ko se sedaj spominjam vsega, se mi zdi, da sem bila takrat sama tista, ki je ravnala v afektu jeze. Ki ni bila sposobna presojati. Ki ji je strah zameglil razum. Kajti konec koncev me je ljubila in ne vem, zakaj bi me sploh želela uničiti. To je bil zgolj njen zadnji krik, njena zadnja želja, da je ne bi zapustila. Ampak tako mislim sedaj... Tega takrat nisem bila sposobna uvideti. Verjetno sem zgolj druge presojala po sebi ... Kdo bi vedel... Toda kakorkoli, takrat sem v nekaj sekundah skovala ubijalski načrt ... In naredila največjo napako svojega življenja. Ja, takrat nisem bila prisebna ... Toda ali sem sploh kdaj bila...

Takrat. Začela sem jo objemati ter ji govoriti, kako jo ljubim. Kako jo imam rada. Kako se tako prekleto bojim, da bi se ponovila zgodba mojega otroštva. Da bi me spet vsi zapustili, vsi sovražili. Da jo ljubim ter vem, da bom ob njej premagala vse. Kajti ona je smisel mojega življenja. In samo z njo mi bo uspelo. Prosila sem jo, da ostane z mano. Da se mi pomaga znebiti vsega tega prekletstva preteklosti.

**In povsem je nasedla. Kljub vsemu ni
poznala mojega okrutnega morilskega uma.
Čeprav je mislila, da ga. Ja, ljubezen lahko ubija.
Stala je tam ob meni in me objemala ter tolažila.
Govorila mi je, kako ji pomenim vse na svetu.**
Kako sem zanjo največji zaklad vsega. Kako brez mene noče in ne more živeti. Ter se mi začela opravičevati zaradi svojih groženj.

Kako sem jo takrat sovražila in kako sem sovražila sebe. Prekleto, kakšna psica sem. Toda točno sem vedela, da ni drugega izhoda. Oziroma nisem videla drugega izhoda. Čeprav jih je bilo še ogromno. A takrat sem bila slepa. Mislila sem, da preprosto moram narediti to. In čeprav sem še vedno upala, da se bo dalo rešiti tudi drugače, sem hkrati bolje kot nikoli slutila, da se ne bo.

Vrgla sem se na tla in povsem iskreno jokala od bolečine. Vse v meni se je trgalo. Ne morem storiti tega. Res ne morem? Nisem zdržala. In ona je stala tam in me objemala. Tako prekleto me je ljubila. Ta ljubezen jo je ubila. Jaz sem jo ubila. In hkrati sebe.

Ko sem si opomogla, sem jo prosila, da mi napiše, da brez mene ne more živeti. Da me ima tako rada, da bi se ubila, če bi jo zapustila. Da me ljubi. Rekla sem ji, da rabim takšen listek, ki ga bom imela vedno ob sebi. Da bom le-tako lahko

prebolela preteklost. Verjela v ljubezen. Tako se mi je gnusila. Pa je slepa od ljubezni pisala:

»Moja ljubezen si. Brez tebe ne znam in nočem živeti. Če me boš zapustila, se raje ubijem, kot živim brez tebe. Moje življenje si.« Pa je napisala to prekleto sporočilo. Nato sva se ljubili. Tresla sem se in nikoli v življenju se še nisem počutila tako prekleto obupno. Nikoli se še nisem tako sovražila. In nikoli še nisem nikogar tako sovražila. Če hočem ostati na svobodi, moram ostati z njo, je bilo njeno jasno sporočilo. Pizda. In potem je zaspala. Ko sem zjutraj odšla, sem jo poljubila, kot sva se poljubljali nekoč. Verjela je, da jo imam rada ter želim obuditi najino nekdanjo strast. To je hotela verjeti.

Vzela sem njen listek. In pazila, da ni opazila, da se ga nisem dotaknila, vse dokler nisem imela na sebi rokavic. Odšla sem.

Temu so sledili peklenški dnevi. Nisem vedela, kaj naj naredim. Načrtovala sem uboj ter večino časa razmišljala o samomoru. **Hotela sem se ubiti, a hkrati se nisem mogla. Držala sem pištolo ob svoji glavi, toda pritisniti nisem mogla.** Enostavno se nisem bila sposobna ubiti. Nekaj v meni mi je to preprečevalo.

Iskala sem različne izhode, pa sem hkrati vedela, da jih ni. Prekleto, ni jih bilo. Ne, pizda nisem jih videla. Ujela me je v to prekleto kletko svojega sovrašтва. Pravzaprav svoje čudne ljubezni. Ljubezni, ki ni nič bolj čudna kot je moja. Pizda, ko se mi zdi trenutno vse skupaj neumno. Sploh se ne razumem... Ampak takrat Sem razmišljala drugače. Takrat me je vodil strah.

Edina oseba, ki mi je v tistem obdobju dajala moč, je bil Jaka. Njegovo zlato srce. Kako me je imel rad. In kako sem ga oboževala. Toliko ur me je takrat moral zgolj objemati ter se nešteto krat ljubiti z mano. Da je spral njene dotike. Sploh ga nisem nikamor pustila samega. In čeprav se mu je vse skupaj zdelo čudno, je nasedel vsaki moji razlagi. Vsaki moji razlagi. Ljubezen ubija tako kot nobena druga sila sveta.

Sama pa sem v tem času preštudirala vso kriminalistično literaturo o preiskavah samomorov. Res je, da sem se vsake toliko časa zgrudila od obupa in da sem se ves čas poskušala ubiti, a še vedno nisem bila zmožna pritisniti na petelina.

Poklicala sem Sintijo, ki je bila vsa navdušena nad mojo domnevno ljubeznijo. Tako me je imela rada. Prosila sem jo, da bi ponovno odšli v tisti park, kjer sva bili prvo noč ter se ga zadeli od česa močnejšega. Če me resnično ljubi, bo to storila zame. Sprva se je zgražala, jokala, prosila, naj ne počnem tega, toda bila sem tako prepričljiva. Le tako mi lahko dokaže, da me ljubi. Saj bo samo enkrat. In res je bilo samo enkrat. Vsaj zanjo.

Uspelo mi je, da sem, preko mojega preljubega nasilnega zdravnika, ki je bil tudi eden izmed mojih bivših ljubimcev, dobila precejšnjo količino povsem čistega heroina. Ko sem mu zagrozila z izdajo njegovih spolnih obsesij, ga sploh ni zanimalo, za kaj ga potrebujem, le po nekem čudnem naključju se je heroin znašel naslednji dan v mojem stanovanju. In še danes ne vem, kako ga je dobil. In ni mi mar. Preklet naj bo, ker mi je pomagal. Nekoč se bova skupaj žgala v peklu.

Odšli sva torej tja in začeli. Pomagal mi je tudi izreden mraz, zaradi katerega si sploh nisem slekla rokavic. Sprva me je še prepričevala, da tega ne zmore, toda znala sem jo prepričati. Z ljubeznijo. S poljubi. Z mojo prekleto norostjo. In čez nekaj časa si je že vbrizgala smrtno količino. Sama. Jaz pa

And all I can taste is this moment ... and all I can breathe is your life
Cause sooner or later it's over ... I just don't want to miss you tonight

sem jo opazovala in v svoji igli sem imela zgolj nekaj navadnega sladkorja.

Mislím, da je tik pred smrtjo vedela, kaj sem ji naredila. Tisti njen obupani, a hkrati tako ponižni pasji pogled. Pogled ljubezni. Ubila sem jo, a ona me gleda, polna ljubezni. Kako je ta svet nor. Je morda obžalovala, da mi je grozila? Da me je ljubila? Da me ni prijavila? Tega ne bom nikoli izvedela.

Bolečina je bila kratka. Zaspala je. In ni se več zbudila. Pustila sem še listek ter zbežala iz tistega prekletega kraja. In od tistega trenutka o njej nisem slišala ničesar drugega kot kratko vest, ki se je pojavila v enem izmed dnevnih časopisov. Nato so pozabili nanjo. Za vedno. Vsi, razen mene.

Vedela sem, da me ne morejo ujeti. Zdravnik se ima preveč rad, da bi kaj rekel. Nihče me ni videl, sicer pa sporočilo je bilo njeno, drogo si je vbrizgala sama in nikjer ni bilo drugih prstnih odtisov kot njenih. Bili pa sva v parku, kjer je podnevi hodilo ogromno obiskovalcev, ponoči pa so se ga zaradi kriminala in drog vsi izogibali. Čeprav verjetno me je rešilo to, da je bila nihče brez nikogar. In tako pač se nikomur niti ni zdelo vredno se poglobljati v njeno smrt. Idealen umor torej. Z eno samo napako. Da je izkopal tudi moj grob.

Tisti dnevi so bili najhujši v mojem življenju. Čeprav, takšni so bili pravzaprav vsi. Takoj ko sem zbežala, sem se zavedala svoje napake. Napake. Kako neumno se to sliši. Kako nepomembno. Očitno je napaka, če nekoga ubiješ. Tega ji ne bi smela nikoli narediti. Nimam te pravice. Kako sem sploh lahko pomislila na to.

Toda vedela sem, bilo je prepozno. Svoje sem že opravila. Tisto noč sem prvič po dolgem času odšla na grob moje največje ljubezni. Vse sem mu povedala in vedela, da je razumel. Da me ni sovražil, tako kot sem se sovražila sama. Vso noč sem ostala na grobu. Ležala tam ob njem in jokala. Klela. Si želela, da se ne bi nikoli rodila. Da se vse to ne bi zgodilo. Da bi bilo moje življenje pravljica. Da bi bila dobra. Da ne bi znala sovražiti. In prekleto, da ne bi ubijala. Samo, da tega ne bi počela. Lahko bi me mučili, posiljevali, preklinjali, teptali; samo, da me ne bi prisilili v uboj. Ali pa sem imela to že v krvi. Mogoče sem pri svojem prvem umoru preveč uživala. Mogoče.

Prekleto. Ne. To se mi ne dogaja. Tega nisem mogla storiti. Njej. Spominjala sem se, kako me je ljubila. V trenutku sem imela pred očmi vse najine lepe trenutke ter pozabila na vso sovraštvo. Grožnje. Izsiljevanje. V mojih mislih je nenadoma postala angel. Moja svetinja. Svetinja, ki sem jo ubila.

Nato pa sem jo sovražila, ker me je pripravila tako daleč. Sama je iskala. Kar je iskala, to je našla. Sama si je izkopala grob. Nato sem spet jokala in sovražila samo sebe.

Čez nekaj dni sem se ponovno vrnila v študenta in skoraj me niso spoznali, tako sem bila obupana. Shujšana. Srce se mi je trgalo, ko sem čutila Jakovo skrb. Tako me je ljubil. Pa saj sem tudi jaz njega. Prekleto, tega ne smem reči. Ljudje kot sem jaz ne zmorejo ljubiti. Oni nimajo srca. Oni samo sovražijo. Oni so pošasti. Zveri. Za odstrel. Prekleto. Tako rada sem se stiskala k njemu. **Tako je bil vesel, da me vidi. Tako sem se sovražila. Hotela sem ostati z njim, zato sem namreč pravzaprav ubijala. Za naju. Ko bi le vedel.**

Od takrat naprej sploh nisem mogla zaspati. Moje nočne more so bile brez konca. Ona. On. Vsi. Vsi so se spremenili v pošasti. Tega ne zdržim več. Toda kaj naj naredim? Nočem

umreti. Zato sem ubijala? Toda ali nisem tako ubila zgolj sebe? Poleg nje seveda. Prekleto. Ubila sem se. Pa kaj. Jaz sploh nisem pomembna. Pomembna je ona. Ki je mrtva ... zaradi ... mene. Prekleto. Zaradi mene.

Jaka. Kako ga ljubim. Ne, jaz tega nisem sposobna. Vsako noč je ob meni. Kaj bi se zgodilo, če bi vedel? Le kaj. Sovražil bi me. Tako kot me sovražijo vsi. Toda nihče me ne more sovražiti tako, kot se sovražim sama. Sama sebi sem najhujši sodnik. Sovražnik. Tako ne morem nadaljevati.

Še njega bom uničila. Sicer pa ne morem zaupati nikomur. Zaupala sem njej, pa me je hotela izdati. Ni človeka, ki bi mu lahko vse to povedala. Ni ga. Preveč je. Prehudo je. Na celem svetu ni nikogar, ki bi mu lahko povedala. Ne zdržim več.

Vse me je spominjalo nanjo. Faks. Vsak delček moje kože. Vsi kraji, kjer sva bili. In na nek čuden način sem začela sovražiti Jaka. Vedela sem, da si ga ne zaslužim. Če ne bi spoznala njega, ne bi nikoli hotela končati s Sintijo. Lagala sem si glede tega. Da sem le bila manj zlobna pred sabo. Ubila bi jo v vsakem primeru. To je dejstvo. Utrgalo se mi je.

Vedno, ko sem ga videla, Jako namreč, sem se spomnila, da je on pravzaprav tisti, ki je kriv za vse. Popolnoma nora sem. On je samo še ena izmed vseh mojih ubogih žrtev. On. Iskreno, ljubeče, nedolžno bitje. Nisem več zdržala. Rekla sem mu, da imam drugega. In odšla. Iz študenta. Iz faksa. Iz Maribora. Potem se nisem nikoli več vrnila. In Jake nisem videla nikoli več. Samo upam lahko, da me je prebolel. Da nisem ubila njegove vere in upanja. Njegovega optimizma. Žrtev je bilo že preveč. Že preveč ljudi sem pogubila. Uničila. Sesekljala. Upam, da je našel žensko, ki ga bo znala ljubiti. Žensko, ki bo za razliko od mene imela srce. Žensko, ki bo prava ženska in ne neka iztirjena morilka.

Edina oseba mojega življenja, s katero sem še imela stike, je bil Matjaž. Ko je videl, kako sem obupana, je pustil službo, punco ter se z mano preselil v Ljubljano. Verjameš? Tudi jaz ne vem, če si verjamem. To, da se je preselil z mano je dejstvo. Ampak zakaj pa nisem prepričana. Mogoče, ker me je ljubil. Ali mogoče, ker je bil naveličan svojega življenja. Sanje. Njene diktature. Svoje službe. Ne vem. Ali pa sem morda le tako dobro fukala. Kakorkoli, sploh nisem imela moči, da bi se mu upirala. Nisem hotela uničiti še njega, a tako sem potrebovala nekaj. Nekoga. Karkoli.

Tisočkrat sem preklela življenje. V tem življenju sem se povsem obdala s sovraštvom. Ljudem sem naredila toliko zlega. Celu ubijala. Toda kljub vsemu sem bila obdana z ljudmi, ki so me ljubili. Ki so me oboževali. Kako je to življenje zanimivo.

Joj, kako občudujem Matjaža. Pokazal mi je, kaj je ljubezen. Zame je hladnokrvno zapustil vse, kar je imel, in kar mu je karkoli pomenilo. In sploh ni vedel, zakaj sem tako obupana. Mislím pa, da je bil prav vesel, ker sem zapustila Jaka. Kot sem izvedela mnogo kasneje, je bil očitno povsem zaljubljen vame. Vedel je, da se želim ubiti in zaradi tega me ni nikamor pustil samo. Ves čas se je trudil, da bi mi dvignil samozavest. In brez najmanjšega ugovora, je zavrnil vse moje poskuse, da bi ga odgnala. Tako zelo sem ga poniževala in odganjala, kajti mislila sem, da nisem več sposobna ljubiti. In tudi, če sem? Do sedaj sem pogubila že vsakogar, ki sem ga imela rada. Toda on mi je govoril, da me predobro pozna in me v tej situaciji ne bo nikoli pustil same. Lahko ga našenem proč, ko bom srečna, a do takrat bo on moja senca.

Živela sva od njegovega denarja. On je bil tisti, ki je kahal kosila in se trudil, da bi lahko sploh karkoli pojedla, čeprav sem potem vedno znova bruhala. Trgalo se mi je. Ponoči sem v budnem ali spečem stanju kričala od bolečine. In tudi on je bedel. Ves čas je stal ob meni.

To je pravzaprav ljubezen, tako iskrena in požrtvovalna, takšna, za kakršno sem bila prepričana, da ne obstaja.

And I don't want the world to see me ... cause I don't think that they'd understand
When everything's made to be broken ... I just want you to know who I am

Ponovno sanje. Blodnje. Bruhala sem. Medlo se mi je. Nikoli še nisem videla Matjaža tako bledega. Začela sem se dretni nanj.

»Spizdi že enkrat. Kaj ne vidiš, da te nočem. Na koncu bom tako še tebe verjetno ubila. Kaj še nisi ugotovil, da nimam srca. Da sem zver. Pošast. Kaj ti morem res povsem direktno povedati. Ubijala sem. Iz gole koristi. Ubila sem Njega in potem še Sintijo.«

Pa sem ponovno naredila isto napako. Povedala sem mu vse. Upala sem, da bo tako vsaj pobegnili proč. Da se me bo ustrašil. In vedela sem, da on za razliko Sintije ni sposoben izdaje. Čeprav je verjetno ubil Sintijo ni bila. Vedela sem, da bo to zadržal zase in odšel. Na nek način sem si ga tako želela ob sebi, spet po drugi strani sem se bala, da bom tudi njega uničila.

Toda on se sploh ni zgrozil. Zgolj objemal me je vso noč. Mi govoril, da razume. Da me ljubi ter se me ne boji. Da bi v moji situaciji ravnal enako. In čeprav mu nisem verjela, so mi najini pogovori kljub vsemu pomagali.

Ure in tedni in dnevi. Meseci. Pogovori z Matjažem. Razglabljanja. Debate. Ves čas sem govorila in v teh nekaj mesecih sem mu povedala za vsakršno napako, ki sem jo kadarkoli naredila. Izvedel je vse. O vseh mojih ljubeznih. Vse o moji družini. Izvedel je celo za vsakega tipa, s katerim sem spala. Vsaj za tiste, ki sem se jih spominjala. Večine se tako nisem. In podrobno sem mu za vsakega razložila, kaj je bilo z njim.

Res, še sedaj občudujem njegovo ljubezen, pogum in požrtvovalnost. Ogromno sva govorila o njegovem bivšem dekletu. In o njegovih pogubljenih sanjah. In o njegovi želji po družini. O tem je vedno sanjal. O lepi hiški, ljubeči ženi ter pridnih otrocih. In tako prekleto je bolelo, ker mu tega nisem mogla dati. To je bilo mnogo preveč zame. Preveč me je bolelo in preveč sem bila zjebana, da bi lahko razmišljala o prihodnosti. Zame prihodnost ni obstajala.

Odtlej sva živela skupaj, kot bolj ali manj, verjetno manj, normalen par. In ne glede na vso najino noro zgodovino, bi si upala trditi, da sva se poznala in ljubila mnogo bolj kot večina parov. In očitno imam seks povsem v krvi. Tudi če pozabim na vse evolijsko reprodukcijske teze. Mislim namreč, da sem z njim obsedena precej bolj kot drugi, normalni posamezniki naše vrste.

Tokrat sva bolj ali manj ves čas uživala v nežnem ljubkovanju in s poljubi mu je uspelo, da je spral vsako podobo o Sintiji in očimu, ki sta ves čas vdiral v moje življenje. V vsak trenutek, ko sem bila z njim ali s komerkoli. Kadarkoli. Pravzaprav ne znam strniti svojih takratnih občutkov, v bistvu sem bila v redkih trenutkih srečna, a ko sem se tega zavedla, sem se vedno znova opominjala, da si veselja in zadovoljstva ne zaslužim. Vedno, ko sem videla policijski avtomobil, nisem mogla dihati. Vse me je stiskalo. Vsak park in vsak vodnjak sta me spomnila na kri.

V življenju nisem imela nikakršnih ambicij ali želja in nisem bila zmožna prenašati samote. Kajti nisem bila zmožna prenašati svojih misli in svoje vesti. Začela sem se spet ukvarjati s prostovoljstvom, hotela sem se končno počutiti koristno ter narediti nekaj dobrega, a nisem zdržala, ker me je vse preveč spominjalo na Sintijo.

Moj edini cilj v življenju je bil ... ostati doma in čakati, da se Matjaž vrne iz službe. Tako sem ga imela rada, a hkrati sem se zavedala, da ga bom uničila. Slej ali prej.

Potem. Neko jutro, kakšno leto po njenem umoru, sem se zavedla, da že kakšna dva meseca nisem imela menstruacije. Vse to sem pripisovala stresu, saj svojemu organizmu že zelo dolgo nisem privoščila ničesar dobrega.

Razen cigaret in alkohola. Iz zabave sem naredila test nosečnosti in bil je pozitiven. **Panika. Razmišljala sem o tem, da nisem sposobna biti mati. Da bo za vse najboljše, če splavim.** Toda hkrati sem vedela, da tega ne morem. V trenutku sem vzljubila tisto malo bitjece, ki je raslo v meni. A hkrati sem bila na smrt prestrašena, da se bo rodil prizadet, od vseh mojih norosti in neumnih stresov. Nato sem se povsem spremenila. Morala sem izpolniti svojo misijo.

To je bil res zanimiv čas mojega življenja. Tako poln ljubezni, zmede in žalosti. Mojemu zabavnemu značaju, so pritekli na pomoč še hormoni. Res idealna kombinacija. Pol časa sem se smejala in še pol časa sem se jokala. In nič mi ni bilo jasno. Toda ...

Spomnim se dneva, ko sem povedala Matjažu. Nikoli še nisem videla tako srečnega človeka. Zgolj objemal me je, nato plesal in se potem zavedel, da me lahko, očitno, tudi nežen ples poškoduje. Včasih me je blazno motilo, da je skrbel zame kot za majhnega otroka, toda tiste iskric in sreča v njegovih očeh, so me opomnile, naj bom tiho. Predvsem pa sem se zavedala, da moram zdržati in za to majhno bitje, ki sem ga tako ljubila, sem bila pripravljena storiti vse.

In tega sem se držala tudi kasneje. Le občasno me je prišla blazna depresija, ko sem vedela, da se bom morala posloviti od njega, da bom morala iti svojo pot. Že takrat me je vse bolelo od bolečine in z vsakim atomom mojega bitja sem se zavedala, da bi morala drugače živeti. Šele takrat sem se zavedala lastne bede in nesmisla mojih dejanj. Šele takrat sem lahko do popolnosti obžalovala. Toda bilo je že prepozno. Ali pa spet še ni bilo. In je bila to le še ena izmed mojih utvar. Sedaj jo lahko le še uničim. Ali pa sem jo tako uničila. Ali pa?

Po več ur sem se opazovala v ogledalu, se dotikala svojega trebuščka in se pogovarjala z njo. **Mislim, da sem ji v tistem času povedala več, kot ji bo uspelo kadarkoli spoznati. Z njo sem v mislih potovala po krajih, ki jih bo potem obiskovala sama z očetom. Igrala sem se, da jo učim abecede. Z njo sem se pogovarjala o njeni srednji šoli in fantih, ki jih bo spoznala tam. Ji dajala nasvete. Z njo sem ogromno govorila o njenem očku.**

Nato je prišel moj čas. Čas poroda. Čeprav je bila bolečina peklena, sem jo vedno znala dobro prenašati. In na nek čuden način v njej uživati. In ko sem jo prišla v naročje ter so mi zdravniki povedali, da je zdrava, sem prvič v življenju zajokala od sreče.

In Nato se naslednjih pet mesecev nisem več ločila od nje. In tudi Matjaž jo je ves čas razvajal. Pogosto sva se prav prepirala, kdo jo bo previl in skopal. In tudi sedaj sem ... z njo v mislih potovala po krajih, ki jih bo potem obiskovala sama z očetom. Igrala sem se, da jo učim pisati. Da sem z njo, ko gre prvič v šolo. Z njo sem se pogovarjala o njeni srednji šoli in fantih, ki jih bo spoznala tam. Ji dajala nasvete. Z njo sem govorila o njenem očku. Z njo sem hotela preživeti vse najino življenje zgolj v petih mesecih. In ko je minilo tistih pet mesecev, sem vedela, kaj moram narediti. Ali pa sem spet naredila eno največjih napak svojega življenja. Ne vem. Nimam pojma.

Toda naredila sem tisto, kar sem se že odločila pred nekako enim letom. Vso svojo depresijo in nesrečo sem zgolj potlačila. Še vedno sem se na smrt bala, da bo kdorkoli izvedel. Da ji bodo rekli, da je njena mati morila. Da ji ne bom znala pomagati. Da jo bom uničila. Ter da bom uničila Matjaža. Nisem

And you can't fight the tears that ain't coming ... Or the moment of truth in your lies
When everything seems like the movies ... Yeah you bleed just to know your alive

namreč več znala biti srečna. Življenje je pravično in nekoč bom kaznovana za svoje grehe. A zaradi tega ne sme trpeti tudi ona.

Zato sem napisala tole pismo.

Hčerka moja

Očitno si že stara petnajst let, da tole bereš. Prepričana sem namreč, da bo očka poskrbel, da boš to pismo tudi dobila.

Ne morem ti povedati, kako sem ljubila tebe in očka.

Vidva sta bila moj smisel. Zaradi vaju sem vztrajala. **Sedaj pa je prišel moj čas. Moje slovo. Srce se mi trga od bolečine, prav zaradi tega, ker vem, kako ti bo hudo, ker boš odraščala brez mame.** Toda zaupam v Matjažev okus in vem, da si bo našel partnerko, ki bo tudi tebe ljubila iz dna srca. In da boš ob Matjažu srečna. Imaš najboljšega očeta na svetu, tega ne pozabi nikoli.

Tako mi je žal in tako mi je hudo, da to počnem, ampak preprosto ne morem več. Ničesar nisi kriva, kriva je moja preteklost. V mladosti sem naredila stvari, ki si jih ne morem odpustiti. Zaradi tega se poslavljam, toda vedno te bom ljubila. In čeprav se vsaj nekaj časa ne bova več videli, bova v mislih vedno skupaj. Preko tvojega očka in preko misli. Kajti prepričana sem, da bova obe veliko mislili druga na drugo.

Nekje bom molila zate in skrbela, da boš srečna. To ti prisežem, najboljši angel varuh na svetu bom, moja največja ljubezen.

Bodi srečna. Predvsem pa poslušaj moj edini nasvet. Ljubi. Vse ljudi. Nikoli ne prizadeni drugih, ker se vse vrne. Bodi prijazna do vseh, kajti življenje je pravično. Bog je pravičen in če boš ljubila, boš ljubezen tudi prejela. Sicer pa se ne boj, ker od nekje pazim nate. In odganjam vse, ki bi ti lahko karkoli naredili, hkrati pa usmerjam k tebi tiste najboljše.

Ljubim te

Tvoja mami

Pa še tole:

Dragi Matjaž

Vem, da me razumeš. Ti si edini, ki poznaš vse moje grehe. Vse moje napake in slabosti. Razumeš me tako kot nihče drug. Nikoli. In zato gotovo veš, zakaj to počnem.

Prvič v življenju delam nekaj iz čiste ljubezni. Do tebe in do moje hčerke. Nikoli ne sme izvedeti, da je njena mati ubijala. In če bi bila še živa, bi se zagotovo izvedelo. Enkrat. Prav tako pa bi jo s svojim cinizmom in nesrečo zagotovo povsem nenamerno pogubila.

Tega pa nočem. Zato raje ...

Tako pa, upam, oziroma vem, da sem ti pustila največji zaklad na svetu. Prosim ljubi jo še zame in namesto mene poskrbi, da bo srečna. Zaupam ti z vsakim svojim atomom.

Ljubim te, a hkrati je moja največja želja, da boš našel žensko, ki te bo ljubila. In ki jo boš tudi ti imel rad. Kajti si najboljši moški, kar jih poznam. In če me resnično ljubiš, potem naredi tri stvari.

Ne zapiraj se vase, ampak išči. Ljubezen. Ljubi najino hčerko. In ne žaluj za mano. Ne joči.

Kajti meni je tukaj zagotovo lepše. In če sem po nekem čudnem naključju v nebesih, bom pazila na vaju. Če pa nisem, pa bom onemogočila hudiču, da bi vama kaj naredil.

Ne morem z besedami izraziti vse bolečine in vse ljubezni, ki me preveva.

Hvala za vso ljubezen in požrtvovalnost, ki si mi jo dajal. Pokazal in naučil si me, kaj je ljubezen. Zaradi tega ne smeš obžalovati moje smrti. To je moja rešitev. Dopusti mi, da sem srečna. Kjerkoli že. Kajti tukaj bi bila vedno pod pritiski svojih grehov. Vsakogar namreč nekje čaka pokora.

K temu pismu sem priložila še eno za najino hčerko. Sam se odloči, če ji boš povedal, da sem se ubila ali boš rekel, da sem umrla. Toda nikoli ji ne smeš povedati, kako sem živela.

Povsem ti zaupam, da se boš pravilno odločil. Tudi to, če je zanj boljše, da vidi to pismo ali ne. Jaz te v nobenem primeru ne obsojam. Ti boš namreč tisti, ki jo boš poznal najbolje in znal preceniti, kako se bo odzvala. Jaz tega na žalost ne zmorem. Toda popolnoma ti zaupam.

Ljubim te. In ne pozabi, preko nje sva povezana za vedno.

In preostanek moje zgodbe se je dogajal na železniški postaji ter pod vlakom. In sedaj sem tukaj. Nekje med nebom in zemljo. On me še vedno objema. Še vedno je tako nepopisno lepo. Nezemeljsko. Čudovito. Popolno. Gre za takšno srečo, združenje, popolnost. Kot bi na nek način živel v fazi popolnega orgazma, kakršnega večina doživi le redko. Gre za popolno telepatijo ljubezni.

Tudi, ko mi je začel praviti svojo zgodbo, mi je povedal vse tisto, kar sem na nek način že slutila, a si nisem upala priznati.

Bil je on, moja ljubezen. V življenju in smrti. In tako sem takrat prvič izvedela, kdo je on. Tisti moški, ki sem ga nekoč tako ljubila. Tisti moški, ki ga še vedno nepopisno ljubim. Tisti moški, ki ga nisem nikoli prebolela. Tisti moški, ki sem ga iskala v vseh ostalih zvezah. Tisti moški, ki je pred mano zbežal v smrt. Takole je začel pripovedovati.

»Sedaj, ko sem poslušal tvojo zgodbo, sem se kar naenkrat zavedel, koliko sem si bil za svojo usodo pravzaprav kar sam kriv. Moja družina je bila namreč prav popolna. Starši, ki so me imeli radi. Vedno sem bil priljubljen, hkrati pa sem imel ogromno prijateljev. Mislim sem, da je življenje igra ter da si lahko privoščim popolnoma vse. Karkoli sem si zaželel, to sem dobil. In mislim sem, da bo vedno tako ter da ne bom nikoli kaznovan za svoje grehe. Za naštetu solz, ki sem jih povzročil. Drugim sem namreč škodil mnogo bolj kot ti. Toda ti si za to imela vzroke, moj edini razlog pa je bil užitek v igri.

Moja mladost je bila polna eksperimentiranja. Preizkusil sem skoraj vse. Droge. Toliko kot sem sam eksperimentiral, je verjetno pravi čudež, da nisem postal popolnoma zasvojen. Vendar sem vrste drog tako pogosto menjaval, da se enostavno nisem mogel zasvojiti z nobeno izmed njih. Čeprav...

Podobna zgodba pa je bila tudi z ženskami. Spal sem verjetno z večino žensk, ki sem jih poznal. Oziroma s skoraj vsemi. Očitno jih je moja temačnost tako privlačila, da se mi nikoli niso niti znale niti hotele upreti. Mislim, da je bil vsem glavni izziv, da bi me spremenile in popeljale na pravo pot. Sam pa sem užival v njihovi ognjevitosti pri tej nalogi, čeprav sem že vnaprej vedel, da se igrajo z mlino na veter. Idealno življenje torej.

Toda nekje v mešanici vsega tega sem se uspel spreti s starši, saj nisem mogel prenesti njihovega

And I don't want the world to see me ... cause I don't think that they'd understand
When everything's made to be broken ... I just want you to know who I am

očitanja. Hotel sem popolno svobodo. Pri sedemnajstih mi ni bilo več mar zanje in sem se odselil. Spomnim se matere in očeta, kako sta jokala, ko sem jima povedal, da imam dovolj njunega omejevanja ter da hočem odslej zgolj popolno svobodo. Svoboda, kako prijetna beseda. Čeprav bi moral vedeti, da gre zgolj za iluzijo. Da le-te ni. Če pa jo že doživiš, pa si kaznovan z leti zapora. In šele sedaj se zavedam, da naša največja svoboda ni v tem, da si privoščiš vse in da pogubljaš, ampak v popolni in brezmejni ljubezni. V takšni ljubezni, kakršno si mi pokazala ti. To je svoboda. In verjetno najdeš to tudi v ljubezni do staršev. Oni so me namreč ljubili in zavedam se dejstva, da bi se lahko vedno zanesel nanje. Tako pa sem jih s svojo zlobo spremenil v nesrečna, osamljena, otožna starčka. To sem naredil človekoma, ki sta me imela najraje. Človekoma, katerih edini cilj je bil moja sreča. Toda tega takrat še nisem videl. Duševna slepota je največja bolezen našega sveta.

In v tej slepoti sem jima povedal ogromno krutih stavkov. Da nočem nikogar, ki bi brskal po mojih stvarih ter me vsak večer spraševal, kam grem. Da nočem nikogar, ki bi mi grozil, da me bo nagnal od hiše, če ne bom imel v šoli boljšega uspeha ter če bom še naprej z vsako žensko, ki me bo hotela. Da nočem nikogar, ki bi mi težil, koliko lahko pijem ter pokadim. Rekel sem jima, naj pozabita, da sta kadarkoli imela sina.

Kako sem bil takrat slep. Zavrgel sem največjo ljubezen, ki sem jo kadarkoli imel. Sovražil sem ju zgolj zaradi tega, ker sta mi hotela najboljše. Toda tega takrat nisem videl. Mislil sem, da uživata, ko me trpinčita. Cepec.

Toda to sem spoznal šele mnogo kasneje. Takrat, ko je bilo že prepozno.

Po odhodu od doma pa sem potreboval denar. In tega sem dobival na vse mogoče načine. Tako, da sem kradel, preprodajal drogo in občasno tudi sebe. V bistvu, ko enkrat dobiš prava poznanstva, ko si enkrat v tem, ti nič več ni ovira. In ugotoviš, na koliko različnih načinov se da pravzaprav zaslužiti. Vsi so nemoralni, toda takrat ti je pomemben zgolj denar. Pozabiš na ljubezen. Družino. Prijateljstvo. Vlada ti le pot izkoriščanja in sovraštva. In spoznaš na kakšne nore načine ljudje vse zapravljajo denar.

Tako sem dve leti ... užival ... se zapijal ... seksal ... se drogiral ..., vse dokler se nisem nekega jutra zbudil z ogromnim moralnim mačkom. Dolgo sem že po tihem razmišljal o vseh svojih grehah, toda te misli sem vedno potisnil v podzavest. Takrat pa so udarile na plan. Ugotovil sem, da sem sam ... brez smisla v življenju ... brez ljudi, ki bi me ljubili. Vsi so me zgolj izkoriščali, kot sem sam njih. Toda najbolj je bolelo to, da sem se zavedal, da sem za vse kriv popolnoma sam. Čeprav se tega nisem zavedal, ampak sem le slutil nekeje ...

Nekako sem se poskušal strezniti tako, da sem se vrnil v šolo ... kjer sem spoznal tebe.

Bila si tako drugačna. Zdelo se mi je, da se za tvojo masko skriva ogromno ljubezni, ki je nisi bila sposobna dati. Bila si mi tako podobna in zgolj ob tebi sem se počutil razumljenega. Poleg tega pa mislim, da si bila edina resnično inteligentna ženska, kar sem jih

poznal. Ok ... najprej sem te hotel zgolj pofukat in odjebat. Potem pa sem se nekje sredi tega popolnoma zaljubil. Prvič in zadnjič v življenju. Pomenila si mi vse, čeprav je tako prekleto bolelo, ker si nisva zaupala. Toda brez tebe več nisem znal živeti. Še manj pa hotel. Vse do takrat.

Rekla si mi, da misliš, da sva se odtujila, ker sva si bila preveč blizu. V bistvu je bilo še nekaj drugega. Nekaj mnogo hujšega. Nekaj nepremostljivega. Nekoč je prišel nek bivši kolega do mene ter mi privoščljivo povedal, da je moja bivša umrla zaradi HIV-a ter da mi globoko priporoča testiranje.

Panika. Strah. Obup. Sploh nisem mogel verjeti, mislil sem, da se zgolj norčuje. Nikoli me ni maral in z vsakim atomom sem upal, da je to zgolj neumna potegavščina. Čeprav, nekje globoko sem slutil ... moja kazen je prišla. Moja tako hudičevo kruta kazen.

Potem sem poskušal za nekaj časa pozabiti, čeprav me je prav vsaka stvar spomnila na to. Toda nisem si upal na testiranje. Verjetno sem nekako že vedel, kakšni bodo rezultati, toda toliko lažje je bilo živeti v zanikanju. Z zaprtimi očmi. Toda tudi to me je počasi ubijalo. Trenutki obupa in negotovosti, ki so se vedno globlje zajedali vame. Tisoče vprašanj. Kaj če je res? Kaj bom naredil? Sploh nisem mogel več vzpostavljati normalnih pogovorov. In tudi trenutki s tabo. Vedno, ko sva bila skupaj, sem bil na smrt prestrašen, da bo počil kondom. **Ali da sem te že okužil. Moral bi ti zaupati svoje dvome, toda vedno sem bil sebičen in šibek. Tudi v ljubezni.**

Začele so me tlačiti more in sploh si nisem upal več zaspati. Prikazovalo se mi je dekle, ki me je okužilo, vedno je bila mrtva, toda hkrati je grabila po meni ter me oblivala s krvjo. Takrat sem začel tudi hoditi v najin kotiček. Bil je edini kraj, kjer sem našel mir. In tam sem bil ob tebi edinkrat srečen v vsem mojem norem življenju. Edinkrat sem se zavedal, kaj sem in kaj bom izgubil v življenju. Tako sem te ljubil in hkrati sovražil, ker sem vedel, da bo moja bolezen uničila vse. Spremenila vse. Pogubila edino lepo stvar na tem svetu. Tudi mojo največjo ljubezen. Ljubezen do tebe, boginje.

Nato nekoč nisem več zdržal. Opravil sem test in seveda ... rezultat je bil pozitiven. Najprej sem se za nekaj dni zgolj zaprl v sobo in si predstavljal, kako prekleto sam sem in kako bom umrl počasne in mučne smrti. Moja prva misel je bila, da ti moram povedati, saj sem vedel, da bi me znala samo ti potolažiti. Samo ti. V vsem mojem prekletem življenju. Bila si edina oseba, zaradi katere se mi je zdelo vredno živeti. Toda potem sem se zavedel.

Najgrozovitejše izmed vseh temačnih, obupnih in grozljivih misli. Kondome sva začela uporabljati šele nekje na sredini najine zveze, kajti prej si bila na tabletkah. In ... nekatere najine igrice so bile prepolne krvi. **Preklete krvi. Kako sem lahko nekoč tako ljubil kri, ko pa ... Kaj če sem te okužil?**

I just want you to know who I am ... I just want you to know who I am
I just want you to know who I am ... I just want you to know who I am

Nato sem vse do konca svojega življenja taval v temi, se spraševal, kaj sem ti storil, se vsako sekundo svojega življenja obtoževal. Prav tako pa sem večino časa posvečal temu, da sem razmišljal, se mučil s tem, kako bi sprejela. Verjetno bi me zapustila in zasovražila. Toda potem ne bi mogel več živeti. Hkrati pa sem se zavedal, da ne smem ničesar pričakovati. Jaz sem tista ... vsega kriva baraba.

Potem so trenutki s tabo postali popolna muka. Tolikokrat sem ti hotel povedati. Tolikokrat sem že začel, pa me je nekaj ustavilo. Tolikokrat. Strah. Tisti prekleti strah. Tisti hudičevi strah.

In nekega dne je bilo preveč obtoževanja in nesreče. **Preprosto ... mislil sem, da bi mi bilo lažje, če te zapustim in sam umrem v nekem prekletem kotu, kot si pravzaprav ... zaslužim.** Verjel sem, da se bo potem ta prekleti dvom, da sem te okužil, izkazal za lažnega. Verjel sem, da bo potem boljše. Toda ni bilo. Ves čas sem razmišljal samo še o samomoru, toda zgolj misel, da te bom kdaj naključno srečal ter mi boš povedala, kako me ljubiš, me je držala pokonci. Tako sem umiral, počasi, korak za korakom, v dvomu in pomilovanju, vse do tiste najine zadnje noči.

Ko sem te srečal, nisem mogel verjeti. Do takrat sploh nisem vedel, da premorem toliko ljubezni. Vem, da bi ti moral povedati. Vem, da ne bi smel spati s tabo. Toda takrat sploh nisem mogel misliti. Hotel sem te zgolj čutiti. Se te dotikati. Se ti približati. Te poljubljeni. Te objemati. Te ljubiti. Čista popolnost. Čista ljubezen. Čista ekstaza.

In potem sem se preklinjal. Kako bi me sovražila, če bi vedela. Kako sem lahko tako egoističen. Takrat, preden sem odšel, sem ti že skoraj povedal vse, toda ta prekleti strah me je ohromil v zadnjem trenutku. Mogoče se ti bo zdelo čudno, če rečem, da sem molčal iz ljubezni. Res je, takoj moram dodati .. in iz strahu. Toda najmučnejša izmed vseh se mi je zdela misel, da sem tudi tebe okužil, da sem te preklel ... to je dejstvo, s katerim ne bi mogel živeti. Prav tako kot tudi ne z dejstvom, da me sovražiš. Tako zelo te ljubim. Tako zelo sem te vedno ljubil. Oboževal.

Nato sem se doma zavedel. Ostal sem sam in preveč strahopeten, da bi se soočil s posledicami. Raje sem se ubil, kot da bi živel brez tebe. Kot da bi me sovražila. Priznam, to je bilo še eno izmed mojih egoističnih dejanj.

To zmanjša morda le dejstvo, da sem v zadnjih trenutkih mislil nate, na tvojo ljubezen in na to, da sem v življenju pravzaprav doživel več kot večina neumnega, zaslepljenega ljudstva, ki ne pozna ljubezni.»

Potem sva se ure in ure objemala. Ter poljubljala na nek čuden nezemeljski način.

Ko bi le vedela. Sama se sploh nisem nikoli okužila, poleg tega pa sva se tako zelo ljubila, da bi mu bila pripravljena

vse oprostiti. Pa vendarle, nisva zmogla premagati strahu. To prekleto življenje.

Povedal mi je zgolj še to, da bova v naslednjem življenju prijatelja iz otroških dni, ki se bosta poročila. Trdno je verjel, da nama bo tokrat uspelo. Da bova srečna.

Potem so naju ločili, ker se je moral ponovno roditi, mene pa je pred tem še čakala ponovna inventura mojega prejšnjega življenja. Ob slovesu me je presekala takšna bolečina, kot je nisem pred tem še nikoli čutila. Pa vendarle sem verjela, da ni sile, ki bi naju ločila. Midva sva vendarle del ene duše.

In nato sem namesto, da bi razmišljala o tem, kaj sem storila narobe v prejšnjem življenju ter kako se bom zagovarjala pred višjimi silami, premelevala zgolj to, kaj nama lahko prepreči srečo v prihodnjem življenju. Kaj nama lahko onemogoči, da bi bila končno skupaj. Kaj vse se lahko izjalovi.

In s svojim neusahljivim optimizmom sem zmogla našetiti tisoč in en razlog. Le kako prekleto bo najino prihodnje življenje? In kako nama bo tokrat uspelo uničiti drug drugega?

Ter nato še kratek preblisk. Ali so sploh kadarkoli testirali mojo kri glede na okužbo s HIV? Nimam pojma. In če je niso? In če sem bila okužena? Matjaž. Moja hčerkica. Ne.....Prekleto..... Pizda Fuk PrekletaPizdaNe

KONEC

Komentar avtorice:

Zgodba je precej skrajšana in drugačna kot v originalni verziji... In če bi jo pisala danes, bi bila popolnoma drugačna Ali pa morda popolnoma enaka....Ne vem, se sprašujem, koliko sem zadela določene like ... Nekatere vem, da sem. Spet za druge malce dvomim. Vendar je kljub temu dejstvo, da je zagotovo vsak izmed nas že kdaj čutil delček tega. Kakorkoli, rada bi dodala še prolog, ki je bil del originalne zgodbe

Pozdravljeni vsi, ki vam je ta zgodba po srečnem ali nesrečnem naključju prišla v roke.

Ravno v tem trenutku, ko vi to berete in hodite svojo pot, nekdo trpi. Nekdo ljubi. Nekdo se smeji. Nekdo joče. Nekdo umira. Nekdo seksa. Nekdo se pretepa. Nekdo je tepen. Nekdo ubija. Nekdo umira. Ravno v tem trenutku. Nekdo...

Ta zgodba se ni nikoli zgodila. Pa vendarle je ogromno ljudi doživelo delček tega. Toda vi jih ne vidite. Vi ste slepi. Preveč zaverovani vase in v svojo usodo. Takšna sem bila in še vedno sem tudi sama.

Toda kljub temu upam, da vam bom s tem odprla oči. To se dogaja. Tistim seveda, ki hočete to videti. Tistim, ki ste pripravljeni spregledati. Tistim, ki ste sposobni videti tudi bedo tega sveta. Bedo tega življenja. Vsem ostalim, ki želite še naprej živeti v sladki omami nevednosti, pa želim srečno življenje.

V bistvu moj namen nikoli ni bil zagovarjati karkoli. Pa vendarle. Upam, da bo zaradi te zgodbe vsaj nekdo dvakrat pomislil, preden bo obsojal. Edino, kar vam namreč želim povedati, sta dve stvari.

Prva je ...pomagajmo si. Imejmo se radi. Poslušajmo se. Da se takšne zgodbe ne bodo dogajale. In druga je ... ne obsojajte. Ne obsojajte dokler ne poznate vse resnice. Toda ali lahko sploh kadarkoli spoznamo vso resnico?

Kakorkoli, to je kljub vsemu literatura. In o njeni povezanosti z realnostjo, naj sodi bralec sam.